

Jószay

Magdolna

Írásaim

39 témára... - 1.

BEMUTATKOZÁSOM

Pár sorban

Gyorsan elszálltak az évek, de azt érzem,
még akár sok apróságra is jól emlékszem.
Szegény, de szépséges gyerekkorom volt,
az olvasás, könyvszeretet már akkor megragadott.

Írni is szerettem, sokszor megdicsérték,
szóban szereplések viszont megviseltek.
Csendben, leginkább magamban alkotnék,
rajzolnék, írnék, festenék, verselnék...

Munkám is végig a könyvekről szólt,
szavak, mondatok tömege saját részem volt.
Család, gyerekek és munka elvitték időmet,
de nagy néha akkor is írtam már verseket...

Persze csak fióknak, sose látta senki,
nem tudtam, biztos-e, hogy nem nevetnek ki.

Azóta úgy félszáz antológia, e-könyvek,
néhány nyomtatott, és csendes szereplések...

A természet hű társam, imádom az erdőt,
madarat, pillangót, virágot, minden élő!

Ihletet adnak ők, s a látványos égbolt
mindig hatást tesz rám, mindent lefotózok.

Minden impulzus, gondolat és érzés
átköltözik belém, s a szavakba öntés
kell nekem, mert harmónia, zene a léleknek,
így érezhetem magam is teljesebbnek.

LEVEGŐ

Nehéz légzés

Porosak az utak, iszonyú hőség van,
áldás lenne egy kis nyári eső.
A fű már rég nem zöld, leégett minden,
a torkomon is por ül, és áll a levegő.

A lakásban ablakot hiába nyitsz,
csak a meleg jön be, semmi frissesség,
úgy kellene már némi lehűlés,
az ember szinte megfúl, tüdeje majd' elég.

Fellélegeznénk, pár nap hűvös jönne,
tűrhetőbb a nyár és tisztább a levegő,
ha legalább éjjel frissülhetne,
s mikor belégzünk, átjárna az erő.

Levegő

Jól átnézel rajtam,
vajon mi bajod van?
Kedvedet keresem,
mi nem tetszik rajtam?
Levegőnek nézel?
Mást keressél majd,
akkor is, ha gond van!

KAKAÓ

Az a reggeli kakaó

Gyerekkorunk idején,
mikor én és kisöcsém
felébredtünk, jó anyánk
karjára vett egyenként,
úgy vitt ki a konyhába,
hogy perc se teljen hiába.
A mosdás és öltözés
utána is ráér még,
fontosabb a kakaó,
égi manna, csudajó!

Sparhelt volt, hol megfőzte,
oly remekül keverve,
tökéletes, jó ízű,
meg is ittuk epedve.
Két kezünk a bögrénken,
habos nedű melegen,
nekem sose sikerült
ennyire jól; felnötten.
Ma is érzem az ízét,
a gyerekkor sok színét.
Friss, gőzölgő kakaó,
gyerekeknek volt lenni jó!

ÉLET

Merengés az életről

Boldog vagy boldogtalan?

Nyertes vagy vesztes?

Nem csupán a vége felé
lehet megítélni az életet.

Nem minden fekete és fehér,
hisz' szüntelen játszanak a színek,
és sok mindent adhat a képzelet,
vagy a fantázia, a szerencse
megannyi jónak nyújthat helyet.

A hangulat is velük változik,
néha egy apróság is elég
más színben látni a világot,
a jó érzéshez is elég egy mosoly,
s tán észreveszed az útszéli virágot.

Ez az, melyen múlik boldogságod,
tudsz-e értékelni emberi jóságot,
felderít, megnyugtat-e mások szeretete,
vagy hogy szerethetsz, jót tehetsz,
örömet okoz-e.

Ha mérlegre tennék minden jót és rosszat,
az, mit átélhettem, értékes kegyelem.
Az ember amúgy is, amint megszületik,
az elmúlás felé megy. Addig viszont éljen!

ÖRDÖG

Ördögöd van!

Van egy mondás: ördögöd van!
Ezt szoktam mondani,
ha néha bármily szerencse
el tud engem érni.

Ritka előfordulás ez nálam,
így kis siker is számít,
mégis sok jó eredményre
az ördög rá se rándít.

Jó produktumhoz szerencse
sem árt a sikerhez,
ördögünknek adjunk teret
kis időre ehhez!

Jó és rossz

Egyszerű ember népmesékben
gyakran túljár az ördög eszén,
a jószág, igazság győzelmi jelképe
a sötét gonoszság erején.

SZERETET

A szeretet megnyit

Ha nincs benned szeretet,
nem csodálom, ha azt érzed,
nincs igazán miért élned.
Bármit lehet szeretni,
egy kék tavon úszó bárányszerűt,
egy színes virágokkal tele mezőt,
fákon éneklő madarak hangját,
ölelendő fák által belakott erdőt...

Családodat, körülötted lévő,
szerető barátokat...
másoknak mosolyt adsz, cserébe
száz mosolyt kapsz...
Ne csak mindig várj, néha
adj is... meglátod, mekkora
öröm lehet adni, szerintem
több, mint mindig csak kapni.

Ha szeretsz, átalakulsz, hisz'
megszületik benned a megértés,
empátia, tolerancia, lesz fogalmad
arról, mi az irgalom és segítőkészség,
sokakat kínozik a szeretetért...
mert mindenki jussa lehetne az,
hogy szeressék.

FÖLD

Értelmetlen

Sokszor szívem szakad meg
sok indokolatlan pusztítástól,
szinte érezni vélem a Föld fájdalmát.

Mindig értetlenül állok
s nem látom a lényegét, okát,
a természetet ész nélkül... miért rombolják?

Mindig értelmetlen, felfoghatatlan,
ha nem találnak oldást problémák,
megoldást, melyek
Földünk védelmét szolgálnák.

Miért a szemetelés, mindent elhajítás,
erdőszéleken szemétfelhalmozás,
nem hallják a Föld tiltakozását?

S a klímaváltozás,
üvegházhatás, vizek és levegő
túlszennyezése... ezekkel
kellene foglalkozni hatékonyan,
mert itt van a nyakunkon az, hogy
lassan már késő.

APA

Apa

Emlékeimben még ma is óriás,
pedig sok évtizede nincs már.
De mégis olyan, mintha minap
még velünk lett volna, s holnap
akár vissza is jöhetne, köszönne...
Ebben az évben épp százéves lenne!

Hatvanegy éves volt, mikor végleg
búcsúztunk... - Apa, most nézd meg,
én most lettem hatvanhat! Hinnéd?
Ezt a dolgot biztos kinevetnéd...
Jól beszéltél, remek humorod volt,
s még ma is csodálom kézírásod!

Apa, mint egy szálfa, úgy álltál,
fejed beverted alacsony ajtóknál,
a családnak sok kedvességet adtál,
talán nem sok volt, amit tőlünk kaptál.
Értékrendedért mindig hálás leszek,
nekem is az fontos, ami egykor neked!

Őszi elmúlás...
sírodon krizantémok...
gyertyalángban élsz.

VIHAR

Nagy vihar volt

Nagy vihar volt aznap, sosem felejttem.
Én éppen egy üzletben rekedtem
munka utáni bevásárlás folytán,
üvegen át a vészjósló sötétet néztem.

Ilyen viharban az esernyő annyit ér,
mint halottnak a csók, magához nem tér.
Hogy is induljak el? Megbabonázva
többen is néztük, tán egyszer csak véget ér?

Döngött, villámlott rettentő ijesztőn,
vastag faágak repültek észvesztőn,
két óra is telt, mire csendesedett,
nekiindultam, jussak túl ezen az időn.

S mikor végre egyszer mégis hazatértem,
otthon rögtön Balatonná vált minden.
Tetejébe még te is rám förmedtél,
jobban jártál volna kicsit csendesebben.

Bent háború van, kint meg dúl a vihar,
Nyugalom kellene, nem ilyen zűrzavar.
Bár a vihar eláll, kívárja az ember,
de veled mit kezdjek, melletted minden baj.

ÉGÉS

Ég a világ

Pisti már biztos nem is emlékszik,
amikor asszisztálásra biztatott
két „gyáva” lányt, hogy lássuk, mennyire
bátor nagyfiú, hisz ő már dohányzott!

Kicsente papájától a Fecskét,
s hozzá zsebében gyufát is keresgélt,
férfias, hős fejtartással, mint ki így
született - tördelte a gyufák fejét...

Aztán egyszerre mégis sikerült,
meggyújtotta ellapított cigijét,
arca vörös lett, szeme kidülledt,
nemigen játszotta tovább a nap hősét!

Prüszkölt, köhögött, szeméből könny folyt,
kivagyiság, nagyfiúság ide-oda,
már a kamrában meggyulladt a szalma,
ahova a cigit kínjában eldobta...

Szerencsére jött Pisti nagyapja,
száját nem sok szívélyes szó hagyta...
Nem is tudjuk, mi égett jobban akkor,
Pisti, vagy a kamrában a szalma.

DÜH

Higgadjon a düh

Nem akarok észet osztani,
tudom, milyen, ha a düh elborít.
Az már tapasztalat viszont:
válasz, döntés előtt számolj százig!

Ha azonnal, nyersen felelsz,
kiabálsz, káromkodsz, veszekedsz,
utána ezerszer megbánod,
s lelkifurdalásod is neked lesz.

Dühöd kicsit sem csillapul,
szét tudnál robbanni, hisz' azt érzed,
mérged csak olaj a tűzre, és
téged sosem érthetnek meg.

Ha csendben maradsz, lehiggadsz,
hideg fejjel gondold át, mit mondasz,
nem a hangerő, káromlás a lényeg,
csak hogy közös nevezőre juthass.

Persze kell tolerancia,
kompromisszum minden vitában,
de még mindig jobb, mint csatározni,
mint elmerülni a sértett bosszúban.

MOCSONK

Mocsok a világban

Csúnya szó, mint szenny, romlás, fürtelem,
magamtól biztosan nem járna eszemben,
hogy erről írjak verset, hisz' kerülném
az ilyesmit, teljesen más az én életem.

Nem játszom struccot, tudom, hogy van,
lépten-nyomon, úton-útfélen, akárhol,
de a mocsok, igazságtalan gyűlölködés
bomlasztást, lélekölő pusztítást csíhol.

Konkrét mocsok, mit könnyebb eltüntetni,
egy takarítással, tisztítással helyrehozni,
annál lelkiileg nem sérül az ember, kivéve,
ha mások rossz szándékkal követték el...

Felháborító a sok mocsok,
a gonosz rosszindulat,
hiszen értelmetlen. Emberek
élete miért legyen pusztulat?

Borzalom a gyűlölet, a hazugság, a fertő,
bűnözés, erőszak, gyilkosság, háború,
tényleg érthetetlen, bárkiknek ez miért jó?
Miért kell béke, nyugalom helyett
sírokra koszorú?

KÉTSÉG

Apevák a kétségről

A
kétség
félelmet
is ébreszthet,
bármily erős vagy.

Ha
benned
kétségek
merültek fel,
törd a fejed még!

Nem
mindig
garantált
a siker, ha
kétségbeestél.

VÉLETLEN

Apevák a véletlenről

Azt
mondják,
véletlen
nincs. Szerintem
pedig létezik.

Nem
mindent
hihetünk
véletlennek.
Ez igaz, de VAN.

Sok
apró
véletlen
lényegtelen.
Csupán véletlen.

BARÁTSÁGTALAN

Sosem értettem

Nem vagyunk egyformák, az unalmas lenne.
De igen rossz érzés, ha valaki jót tenne,
s a válasz, mint arconütés érne -
segítségért, jó szóért cserébe.

Vannak alpból barátságtalanok, kik
a jót soha nem látják, észre sem veszik,
mosoly el nem hagyná arcukat soha,
és még örüljünk, ha nem vágnak orrba.

Sokat megéltem, s tanultam dolgokból,
nekem alpból, ismeretlenül is elvem
a feltételezés, hogy a másik is ilyen,
kedvesség, barátság a nyitás vele szemben.

Ezért fáj időnként nagyon, ha válaszként
gyakran nem ezt kapom. Indokolatlan olykor
a megszégyenítés, kővel megdobálás,
mikor pedig én kenyérrel kínálok...

Barátság csak hasonló alapokon lehet.
Egyik barátságos, a másik viszont kicsit sem,
nem megyek útjába, inkább igyekszem,
ha lehet, mindig elkerülhessem.

FECSCKEFÉSZEK

Fecskés emlék

Sok éve már, ereszünk alatt
volt két fecskefészek.
Mindig büszke voltam rá, hogy
fecskéink visszatértek.

Vártam minden tavasszal
„honfoglalásukat”,
mindig csodálkoztam,
vissza hogyan találnak!?

Annak idején nemigen
voltak modern, puccos házak,
nem volt gond, ha eresz alatt
ember mást is láthat.

Nagyanyám régi tepsiket
rakott alájuk,
probléma ilyenekből
nem adódhatott.

Sokkal nagyobb öröm volt
folyton őket nézni,
tátogó kis fiókákat
felnőni látni.

LILA

Lila szépségek

Egyik kedvenc színem a lila,
sok-sok csodás virág színe.
Ott van mindjárt az orgona,
vagy a viola, orchidea.

A jácint, ibolya is néha
kék, de olykor inkább lila,
a halványlila kökörcsin
gyönyörű, nincs benne hiba!

Pompás naplementék egyik
színe a lila minden árnyalata,
de ha elesek és foltos leszek,
a színek is: kék, zöld, sárga, lila.

A női nevek is köthetők színhez,
lila szín nekem a Viola, Lilla,
vagy a Kosztolányi-féle
Ilona is „halovány kék-lila”.

Már virágzik a
püspöklila orgona,
május kopogtat.

HAMISSÁG

Ne lássák, ha fáj

Volt, kiben évekig vakon megbíztam,
szinte példaképemnek állítottam,
őt oly jónak, makulátlannak tartottam,
„Sajnos, én sosem leszek ilyen” - gondoltam.

Aztán egyszer változott a helyzet,
közelebb kerültünk, s volt néhány apróság...
Gondoltam, ó, csak én vagyok érzékeny,
ő továbbra is tökély és szívjóság.

Jellemző rám, sajnos, némi naivitás,
apró kis jelek után nyíltabb tények jöttek,
s pláne, mikor már mások rákérdeztek,
rájöttem én is, bizony, félretettek.

Sok évtizede már, hogy szívemet
kőfal veszi körbe, jobban ne törhessék meg.
Mégis beengedek félreismerteket,
optimista naiv, ez csak én lehetek.

A kőfal magától is újra-újra épül,
a sok hálátlanság okozta csalódás
után sem szerzem meg az örömet,
hogy egy hamis arc fájdalommat lássa.

ARS POETICA

Írni jó, írni kell...

Akkor érzem teljesnek a napom,
ha mit érzek, megfogalmazom,
ha lehet, kisprózádba, de
inkább rímekbe foglalom.

Van úgy, hogy félálomban
jön egy frappáns szókapcsolat,
kislámpát kapcsolok, s vaklálva
leírom, így megmaradhat.

Másnap témát lelek hozzá,
s ha elkap a varázslat,
sokszor nagyon gyorsan kész van,
de ez írás még piszkozat.

Szerencsére helyesírás,
vagy központozás nem gond,
véremben van ezer éve,
hőn szeretett munkám volt.

Ha nem írnék, hiányozna.
Azért vagyok köztetek,
ingerszegény helyzetekben
is írhaszak eleget.

GÓLYA

Gólya, gólya...

Az oviban nekem gólya volt a jelem.
Ez akkor még nyilván nagy véletlen
lehetett, de utána is mindig szerettem
e költözőmadarat, egyik nagy kedvencem.

Sokáig elhittük, a babát gólya hozza,
sok mesében írták, miért ne hittük volna?
Gyönyörű szép madár, misztikus volt nekünk,
de sajnáltuk, ha esett, és ő a fészken ült.

Gólyafészek ma már nincs a közelemben,
de ha kirándulunk, átmegyünk falvakon,
örömmel csodáljuk fészkeiken őket,
ahogy fent laknak sorban a villanypóznákon.

Voltam már néhányszor lent a Hortobágyon,
látogatók voltunk a madárkórházban.
Sokféle sebesült madár látható itt,
gyógyítják, műtik, életüket mentik.

Sok gólya ősszel nem indulhat útnak,
ki kell várni az időt, amíg meggyógyulnak.
Őket itt éri a következő tavasz,
s majd nyári gólyaéletük után búcsúznak.

ELMACSKÁSODÁS

Macskás múltam

Saját lakásomban elmacskásodásom
nem mindenki nézte egyformán.
Pedig már a gyerekek felnőttek,
s gyerekkoromban többnyire volt macskám...

Évről évre nőtt bennem a macska utáni vágy,
hosszan kerestem, míg megtaláltam Haramiát.
Nem volt „ölbemacska”, simizni nem hagyta
istennek sem magát, csak mikor ő akarta.

Társat hoztam mellé, egy maine coont, Honestyt,
álmaim ragaszkodó, szelíd okossága;
ellentétek, mint ég és föld, vagy mint tűz és víz,
úgy különbözött egymástól a két macska.

Kedves pillanatainkat folyóirat őrzi,
tizenöt év mindegyikkel, mi nekünk adatott,
róluk írt verseim megjelentek itt-ott,
és soha nem bántam meg semmit, mi velük volt.

Remélem, ők is úgy élték meg ez időt,
hogy szerető, szép cicaéletük volt.
Remélem azt is, hogy a szivárványhídon túl
megtalálták egymást, s rájuk néz a Hold.

IBOLYA

Ibolyás soraim

Sokféle ibolyát ismerünk,
illatát messziről érezzük.
Apró, szerény, kedves kis kékség,
De láttam fehérét, lilát - mind szépség.

Anyám ablakában mindenkor
fokföldi ibolya virított
cserepekben, nekik nem volt oly
intenzív illatuk, de szépek voltak az ablakok.

Illatszerként is felhasználják,
volt már ibolyaparfümöm,
ibolya illatú szappanom, tusfürdőm,
sőt, virágok közül egyik, mely ehető.

Ibolya

Kis csokrokat szedtem
nagyanyám kertjében,
hazavittem, vízbe tettem,
illatát máig érzem.
Ha nyílik az ibolya, mindig
nagymamámra emlékezem.

FILM

Filmekről

Nem vagyok nagy tévés,
s ma már csak ritkán mozis,
mégis van, amit többször is
szívesen megnéznék.

*Az Abigél négyrészes,
évente megnézem,
lelkemből ismerem,
nem unom meg mégsem.*

Pont jókor talált el
A szív hídjai című
amerikai film (imádom!),
nekem ez örök-hű.

Szeretem a thrillert
és nagyon a jó krimiket,
meg az anyám korabeli
„ómagyar” filmeket.

Nem szeretem viszont
a durva akciósokat,
főleg, ha a trágárság
percenként arathat.

SIVATAG

Sivatagi gondolatok

Láttam filmeket, olvastam könyveket,
melyek sivatagban estek meg,
imádtam a *Sivatagban és vadonban*
című Sienkiewicz-könyvet.
Érzem hangulatát még, pedig mikor
olvastam? Nagyon rég.

Nem szeretnék sivatagban élni,
nem tudom, mennyire mozgalmas
egy oázis, de nem túl izgalmas -
vagy nagyon is? -,
s gondolom, nem árt némi
tűrőképesség...

Azt hiszem, nagyon félnék,
ha sivatagban eltévednék.
Eszembe jutnak onnan a tevék,
nagyon strapabírók, igénytelenek,
és a helyzetnek ők megfelelnek.
Közlekedési eszközök ott,
hol nincs más „jármű”,
húsa, teje pedig az egyik legjobb
tápanyagértékű.

LEVEGŐTLEN

Kell a levegő

Kell a levegő,
érezem ezt liftben.
Klausztrófóbia?
Lehetséges, igen.

Kell a levegő,
érezem a hőségben,
negyvenkét fokban,
levegőtlenységben.

Kell a levegő,
érezem ezt kórházban,
a félelemtől, sokktól,
a vegyszerillatban.

Kell a levegő,
érezem ezt a buszban,
ha tömött heringként
utazni kell abban.

Kell a levegő,
éreztem ezt veled,
amikor egy lépést sem
tehettem nélküled.

VÁMPÍR

Energiavámpír

Sajnos „volt szerencsém”
többször, nem is egyszer.
Sokáig nem jöttem rá,
hagytam, hogy vérem szívja e „vegyszer”.
Azaz leszívta az energiám,
kimerültem órákra tán.
Mindannyiszor annyi erőm kivette,
hogy magam sem értettem,
miért érzem magam úgy,
mint akin úthenger átment-e.

Kissé asszociálok a nárcisztikusra.
No, ők ilyenek, persze nem tudják,
sok idő eltelik, míg az áldozat
megfizeti kínkeserves dolgok árát.

Ha nem veled élsz, és rájössz -
egyszerű! Meg kell szakítani mindent,
bármit is hozzákötysz!
Ha veled élsz, az borzadály.
Önértékelésed - ha volt - lenullázza,
segítség nélkül nincs határ, csak akadály!
Szökni sem tudsz egyedül.
Hívj segítséget, menekülj!

FINOMSÁG

Finom élmény

Érdekes, gyerekkorunkban, akkor rég
nem volt különösebb divat a szülinapi torta.
Egyetlenegyre emlékszem valamikor,
egy csokitortára, úgy hatéves koromban.

Nem vettem később sem tudomást arról,
ha másokat tortával ünnepeltek,
de gyerekeimnek mindig megrendeltem,
nem maradt ki egyetlen szülinapjuk sem.

Aztán egyszer csak, amikor
negyvenéves lettem,
munkából hazaérve
torta fogadott engem.
Anyám sütötte, direkt nekem...
nagyon meglepődtem.
Nem volt cukrászalkotás,
de ott volt rajta minden.

Ettem tortát nyilván, egyik jobb volt, mint a másik,
de ennél a tortánál, negyvenéves koromban -
ahogy én ülök egy torta előtt,
és én fújom a gyertyát -
semmi sem esett jobban.

BOTRÁNY

Botrányról

A botrányt messzire kerülöm.
Nemcsak, ha velem lenne kapcsolatos,
de mindenféle botrányt,
ha én is ott vagyok.

Nem szeretem a feltűnést,
ki nem állhatom, ha rám figyelnek,
még JÓ kapcsán sem, nemhogy
balhé, botrány örömének.

Volt már, hogy nem tudtam kikerülni,
de nem én voltam sem szereplő,
sem ludas. Mindig sajnálom,
ki igazságtalanul vesztes, esendő.

A botrány megalázó.
Megbeszélni magánban fair.
Nagy szegénységi bizonyítvány,
ha valakinek ehhez közönség kell.

Az elégtétel sikere nem attól függ,
mekkora a közönség.
Az érintettek tudják, miről szó van,
elég, ha ők tudják, ki az ellenség.

AKÁC

Akác és méze

Csodás, egyedi illatod
méhek tömegét vonzza.
De emberek is meg-megállnak,
őket is lázba hozza...

Gyerekkorunkban kóstoltuk
az akác virágát is,
enyhén édes, finom ízét
érezem még ma is.

De fotózni is szeretem
méhecskéekkel együtt,
ha látom a képeket,
az ég és kedv is derült.

A lila akác egyedi,
szemkápráztató látvány,
sokáig nem mozdulok,
és fotózni nem hátrány!

Az akácméz kellemes,
akácvirág illatú,
egészséges, sokáig
folyékony állagú.

ÉRTELEM

Az értelemről

Az értelem nem csupán annyi,
hogy az ember nem hülye.
Nem kötelező okvetlen diploma
ahhoz, hogy értelmesnek legyünk
titulálva. Nyilván ki nem zárja!
Ismerek diplomást, akitől távol áll
sok minden, mi kéne, mert
az értelemhez hozzátartozik
egy kis józan parasztész,
egy kis empátia,
egy kis tolerancia,
egy kis intelligencia,
tájékozottság, udvariasság,
helyzetfelismerés, illemtudás.
Kellő szituációban felismerni,
mikor vagyunk sok vagy kevés.
Kell tisztelet tudás és alázat,
becsület és szerénység.
Nem kell égnek emelt áll.
Mások lenézése, megalázása
sem az értelem tanúsága.
Ha az értékrend rendben van,
mindezek ösztönből jönnek.
No, azoknál biztosan van helye
az értelemnek!

VARANGY

Varangyos béka

Engem nem zavarnak,
hasznos állatok.
Ám inkább csak messziről
asszisztálok.

Bárhol gyakori fajta,
elél sok helyen:
síkságon, dombságon s a
hegyvidékeken.

Igen hasznos kétéltű,
magányos, igénytelen,
simogatni nem fogom,
királyfi sem léssen.

Élőhelye ahol van,
ott élje nyugodtan
- akár harminc-negyven évig is -
békaéltét bátran.

Szívesen fotózom
tisztas távolságból,
hiszen különleges lény
a maga szempontjából.

TAGDÍJ

A tagdíjról

Ha az elmúlt évtizedekre visszagondolunk,
ritka, ha nem volt semmiféle tagdíj,
ha valahol tagok voltunk...

Talán belénk ivódott,
hogy az iskola alapból ingyenes volt,
mint ahogy régen a hozzá kapcsolódó
szakkörökön, különórákon is
ingyen üldögéltünk.
Ám aztán, felnőttként, ha valahova
besorolunk, azért fizetünk.
Legyen az tanfolyam, iskola,
ritka, mely ingyenes,
talán csak munkahelyeink beiskolázásai
ilyenek, mert nekik lényeges.
Ezért aztán, ha valahova
tartozni szeretnénk,
s időnként bármit kapni is remélnénk,
a tagdíj ellen ne kapálózunk,
hiszen tudni kell, mire vállalkozunk.

(Nekem is megvolt a nyűgöm, voltam
munkanélküli, nyilván végig kellett
gondolni: ami nem megy, nem megy.
Akkor muszáj volt kilépni.)

SODRÁS

Vízcsepp a patakban

A magasból árad ez a kis patak,
nézd, hogy tajtékzik, hogy szalad!
A hegy oldalán fehér habjai felcsapnak,
majd lankásabbá válik medre, halkul,
kissé lassul, de azért áradnak
hullámai, rajtuk fények csillannak.

Így sodor minket is az ár,
nem kímél, levegőt sem kapsz,
egyszer fent, másszor lent,
zuhansz, néha oda-odacsapsz,
nem mindig az van, amit akarsz,
egyszer elégsz, máskor megfagysz.

A sodrásban fényes csepp lennék,
szikráznék, s neked énekelnék
lágý, ringató, csobbanó hangokat,
millió vízcseppel játszanánk nagyokat,
mi lennék, csillogva, sziporkázva,
mi lennék maga e sodródó patak.

ÜZENET

Túrni soha

Ha valaha írok üzenetet neked,
nem hófehér galamb repíti majd.
Nincs már mit mondanom, nem is érdemeled,
hidd el, nincs értelme erőltetned!

Nem számíthattam rád, túl sokat elnéztem,
de egyszer túlcsondul bármiféle pohár.
Nevelni könnyebb a saját két gyerekem,
nem tudhattam, hogy ez lesz a szerepem.

Azt gondolod, egyszer visszahívlak majd,
s akkor majd még én könyörgök neked,
de inkább magamban és nyugalomban,
engem feléd már semmi nincs, mi hajt.

Üzenet lehetne

Lehetett volna más,
régis ismerőssel barátság,
de félreismertelek. Eleinte fájt,
de nem fogod megtudni - tanultam a csendet.
Déjà vu... nem újdonság.

NYOMÁS

Nyomás alatt

Nyomás alatt lenni vegyes érzés.
Egyrészt frusztrál, hiszen ez maga
a megfeleléskényszer, mely az embert csupán
elsősorban mások miatt hajtja.

De bizonyos nyomások másfajták,
az embert például inspirálják,
hogy „Igenis, én is megmutatom,
mert én is tudom, és megcsinálom!”

Vagy van az a fajta nyomás, mi
rád telepszik, mert környezeted
szipolyoz, mentálisan maga alá temet,
jó hatást rád egyáltalán nem tehet.

Van, aki így nő fel. Szülei,
nevelői így sikeredtek.
S ő is úgy sikeredett,
amilyen emiatt lett.

Nyomás alatt maximum a pálma nő.
A gyerekek nem, legalábbis nem úgy, ahogy kéne.
Túlzott elvárások, korlátozások...
s a szülő nem veszi észre...

OKLEVÉL

Oklevélről

Jó lenne, szép lenne.
Sok helyről kapok,
támogatás, verseny,
gyaloglás, írások,
elismerések, emléklapok.

Réges-rég kaptam
zenéért, szolfézs-
hegedűversenyért,
segítségért, fotós
helyezésért.

Extra örömök.
Biztos mások is kapnak
ezért-azért,
nem egetverő, túl
nagy dolgokért.

Jólesik az bárkinek,
ha elismerik, amit csinál.
De az biztos, hogy
amit csinálok, mégsem
oklevélért teszem.

ÜGYVÉD

Ügyvéd szükségessége

Jó, ha van, ki ügyemet védi,
de azért inkább ne legyen ügyem!
Nem fűznek hozzá kellemes emlékek,
de jó, ha bármily ügyben
tanácsát kérhetem.

Mennyi hírességnek van
magától értetődően
tartósan ügyvédre szüksége,
náluk ez már olyan, mint
mezei közembereknél
a háziorvos jelenléte.

Ügyvéd a válópernél,
ügyvéd vagyongosztásnál,
ügyvéd gyermekelhelyezésnél,
ügyvéd az öröklésnél,
ügyvéd ház-adásvételnél,
és akkor nem beszéltünk -
és nem is nagyon akarunk -
ügyvéd a zűrös bűnügyeknél.
Több-kevesebb siker
vagy sikertelenség
minden ügy végénél.

SZÍVÁS

Pech

Mennyi szívás van a legtöbb
ember életében, hihetetlen!
Persze nemrég még pechnek,
balsorsnak, balszerencsének
nevezték, amire most azt mondjuk:
„Hát ezt jól megszívtam”.
Szleng ez, mert lehetne szebben is,
pl. ráfáztam, megjártam,
mégis ránk ragad a szó,
mint hogy nagyot koppantam,
mikor ezen meditáltam...

Műtéti szívás

Rossz érzés, mikor filmbeli
műtéteknél hallom
a „szívás! törlés!” utasításokat,
látni élet és halál közti állapotokat,
mert a fantázia és képzelet
elém hozza a műveleteket,
s ezeknek jó vége nem mindig lesz.

BOT

Jó dolog a bot

Gyerekként szerettük
a bottal hadakozást, főleg
a fiúk a bottal kardozást.
Akkor nem gondoltunk bele,
mennyire segítheti a bot
az ember mozgását.

Anyám már régen bottal jár,
anélkül biztos, hogy rég nem járna már.
Vettünk neki sokfélét - fémet, fát,
kampósat, fogósat, állíthatót -,
de legjobban azt szereti, mely
letéve a saját lábán megáll.

Turistaként nagyra becsülöm
a túrabotot. A hosszas gyaloglást
nem kicsit könnyíti meg -
főleg korosabbak, fájósabbak,
nem túl edzettek számára -,
segíti a természetjárást.

Botok csattannak,
látványos kanásztáncok
múltat idézők.

KÍVÁNCISISÁG

Nyilván jó lenne tudni

Szerintem én is kíváncsi lennék sok mindenre,
ám a büszkeségem határt szab.
Erősebb, minthogy kiadjam magam, rimánkodjak,
mondják el az óriás titkokat.

Nem kerül nagy erőfeszítésbe, mert már
megszoktam, nem adom ki magam.
Igaz, hogy érdekelne sok minden, de
a pletykát, mondjuk, soha nem díjaztam.

Ki tudja, mi igaz; elvem lenne, mindig
meg kell hallgatni mindkét oldalt,
s ha egyik felé tendálok, nem tudhatom
biztosan az igazságot.

Nyilván történésekről jó lenne tudni,
de ha valaki magától nem mesél,
tartsa meg magának, én biztosan nem
hunyászkodom, haladjon az a szekér!

Már nem érdekel,
tartsd magadban a titkod,
ha nincs bizalom!

Józsay Magdolna
